

Здоровий Рок!

2533

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КПРС, ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР, РАДИ МІНІСТРІВ СРСР РАДЯНСЬКОМУ НАРОДОВІ

ВИСТУП ТОВАРИША М. В. ПІДГОРНОГО
ПО ТЕЛЕБАЧЕННЮ І РАДІО

Дорогі співвітчизники, громадяни Радянського Союзу!

Дорогі товариші, друзі! Мині кілька хвилин, і 1971 рік відійде в історію. Проводжачи його, ми тепло згадуємо все, чим він пам'ятний і дорогий радянським людям, кожному з нас, в думці знов повертаємося до того, що ми пережили, пройшли, звершили.

Рік 1971-й був роком XXIV з'їзду КПРС, який намітив ясні орієнтири на шляху до зміцнення миру на землі, комуністичного розвитку нашої Батьківщини, добробуту і щастя радянського народу. Цей рік увійде в історію як перший рік дев'ятої п'ятирічки, рік величезного політичного піднесення і трудового ентузіазму мас у боротьбі за здійснення планів, накреслених партією. Впевнено розвивалися усі галузі нашого народного господарства. Досягнуто нових успіхів у науці і техніці. Зросла економічна та оборонна могутність радянської держави, ще багатшим і яскравішим стало життя народу. Присмо відзначити, що рік, який закінчується, приніс радянським людям ще більший достаток, ознаменувався поліпшенням умов праці і побуту, дальшим зростанням освіти і культури.

Наші успіхи в комуністичному будівництві, все, що ми маємо і чим по праву пишаємося, — це плід боротьби і праці, енергії і творчості героїчного робітничого класу, колгоспного селянства, інтелігенції. Свій вклад у спільну справу внесли радянські жінки, наша слава молодь, ветерани праці і війни. Пильно охороняють мирну працю народу, завоювання соціалізму доблесні воїни Радянської Армії.

Партія, Батьківщина пишаються вами, дорогі товариші!

1971-й рік був роком дальшого зміцнення міжнародних позицій і авторитету нашої країни, всієї соціалістичної співдружності. Це був рік активної зовнішньополітичної діяльності радянської держави по здійсненню програми миру, прийнятої XXIV з'їздом КПРС. Досягнуто нових успіхів у справі розрядки напруженості в Європі, загальної зміни міжнародної обстановки на користь миру і безпеки народів.

Разом з тим ми ясно усвідомляємо, що прихильники воєнних авантур не склали зброї, що на шляху до зміцнення миру є чимало труднощів і перешкод. Вони мо-

жуть бути подолані, якщо будуть досягнуті взаєморозуміння і погоджені зусилля всіх держав в інтересах миру.

Наші мирні ініціативи знаходять одячність і підтримку чесних людей планети, вселяють в їхні серця оптимізм, світлу віру в можливість перемоги над темними силами імперіалізму і реакції, зла і безрозсудства.

Дорогі товариші, друзі! Зараз, коли відзвучить годинник стародавнього Кремля, ми урочисто зустрінемо новий, 1972-й рік.

Радянський народ вступає в новий рік монолітно згуртований, повний творчих сил і задумів. Як ніколи міцний випробуваний багаторічний Союз Радянських Соціалістичних Республік, п'ятдесятіріччя якого ми будемо відзначати в наступаючому році, неухватно єдиною партією і народом. Ми спираємося на великі досягнення і невичерпні можливості нашого ладу, маємо перед собою велику мету і озброєні ясною програмою дій. Ось чому радянські люди впевнено дивляться в майбутнє, сповнені твердої рішучості йти вперед курсом XXIV з'їзду КПРС до нових перемог та звершень в ім'я миру і щастя, в ім'я комунізму.

В цей урочистий момент Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР сердечно поздравляють вас, дорогі товариші, з наступаючим Новим роком і бажають вам доброго здоров'я, радості, великих успіхів у праці і навчанні.

В цей момент ми сердечно поздравляємо народи братніх країн соціалізму, шлемо палкі привітання комуністичним і робітничим партіям, трудящим капіталістичних держав, борцям за національне визволення. Ми шлемо найкращі побажання всім, хто бореться проти імперіалістичної сваволі, за свободу, незалежність і соціальний прогрес, за мир і дружбу народів.

Хай процвітає і міцніє наша любима Батьківщина!

Хай же кращим, яскравим і духовно багатшим стане життя радянської людини!

Хай живе героїчний радянський народ і його слава ленинська партія!

Хай живе марксизм-ленінізм — прапор усіх наших перемог!

З Новим роком, з новим щастям, дорогі товариші!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XIII
№ 1 (1481).

СУБОТА, 1 січня 1972 року

Ціна 2 коп.

СІЧЕНЬ З КВІТНЕМ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ

— Здорові, Дідусю! — відгукнулися на привітання новорічного гостя слюсарі-монтажники комсомольсько-молодіжної бригади Володимира Семенова із Світловодського заводу будівельних конструкцій виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія». — Спасибі за посівання.

— Чом у вас січень січнем не виглядає? Чом Дніпро-Славутич таню блаженною кригою акригит? — питається Дід Мороз бригадира. — Чи планета змінилася, чи світло електростанцій кригу розтопило?

Відповіда бригадир:

— І планета змінилася, і світло Кременчуцької ГЕС кригу розтоплює. А ще ж, дідусю, і припізлилися ви на три місяці і три дні, бо календарем скористалися, котрий спізнюється.

Не зрозумів Дід Мороз жарту, а бригадир молодіжної Володимир Семенов якраз і не жартував, а щирю

правду казав. Бо, коли час працює міряти, то колектив цей у квітні сімдесят другого живе, план другого року дев'ятої п'ятирічки виконує. Зрадів гість такій вістощі, привітав слюсарів-монтажників та цінується.

— А чи завзяттям час берете, чи кмітливостю, чи якимось іншим способом швидше листочки календаря перекортаєте?

— І завзяттям, дідусю, і кмітливостю, та ще й інших способів чимало маємо. У завзятті зміни минають і ножен щозміни більш як півтори норми виконує. Кмітливостю метал заощаджувати допомагає. А з інших способів найкращий — то навчання. Всі члени бригади вчать: хто в технікумі, хто в школі, хто в мережі політосвіти. І всі суміжну професію освоїли, так що, коли настане, бригадою зварників станемо. Новий рік зі старим зваримо, що й шва не помітите.

Іскорками радості заблискотили кришталеві сніжинки на Дідовому кожусі, і став новорічний гість прощатися: — Бувайте, хлопці. Коли

накажете вітати вас із 1973 роком, а то як би я знов не спізнився!

— Додатково повідомимо, — відповів Володимир Семенов. — Готуйтеся на вересень, а то й на серпень.

При зустрічі Діда Мороза із В. Семеновим був і бесіду їх записав Віктор ПЕТРАКОВ, секретар міськомкому комсомолу. м. Світловодськ.

Задовго до січня почав обходити свої полодіння на Кіровоградщині Дід Мороз. То степові вітри нашого краю розбудили його радісного завістою.

— Пора засвічувати новорічні ялинки! — І Дід Мороз вирушив у дорогу.

Найперше завітав він до шахтарів Морозівського вугільного розрізу міста Олександрії. І не випадково: адже другого грудня колектив передового в області підприємства виконав річний план іскришних робіт, що становить 16 мільйонів 845 тисяч кубометрів вскриші. А через кілька днів — нова трудова перемога. Понад план видано 830 тисяч кубометрів вскриші. І в перших рядах — змينا гірничого майстра Володимира Генделя. Тож першу ялинку засвітив Дід Мороз для шахтарів, а секретар міськомкому ської організації вуглерозрізу Віктор Лавкін вручив гостю шахтарську кашку.

Фото В. КОВПАКА.

1972 рік прийшов до цієї бригади ще 27 листопада. Того дня комсомольсько-молодіжна бригада імені XXIV з'їзду КПРС Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, очолювана Миколою Латушкіним, завершила своє річне завдання.
На фото: члени бригади (зліва направо): наладчик Леонід Мамалига, шліфувальниця Олена Ністор, бригадир Микола Латушкін та шліфувальник Віктор Грабаренко.

Фото В. КОВПАКА.

О. О. БАШАШИН:

Пройшли шляхи буремні

— Спасибі за посвідчення і добрі побажання. Кажете, щоб про себе розповісти? Біографія така ж, як і в багатьох людей мого покоління, яке здійснило революцію і захистило її завоювання від посягань різних ворогів. 15-річним хлопцем в 1913 році я почав працювати в Москві, точніше, гнути спину на багатів.

В березні 1917-го вступив в партію більшовиків. Після Жовтневої революції був бійцем червоногвардійського легкого загону по боротьбі з контрреволюцією, вчесь на курсах при ВУЗК (згодом Комуністичний університет імені Свердлова).

Але закінчити навчання не довелося. У зв'язку із загостренням обстановки на фронті, у серпні 1918 року поїхав добровольцем під Царичин, де і почалась моя бойова біографія.

До речі, проглядав я оце недавно «Молодіжний календар» на 1972 рік. І знову опинився в пам'яті ті буремні роки. Календар наводить таке повідомлення із збірника «Братська могила» за 1923 рік.

«Тов. Башашин, син селянина, робітний Люберецького заводу, вступив в партію РКП в 1917 році і з перших же днів революції брав активну участь в роботі ор-

ганізації. Був представником від профспілки, поширював революційну літературу, їздив на мітинги і в липневі дні 1917 року за агітацію ледь не був скинутий чорнотенцями із вагона.

Беручи участь в московських жовтневих боях, тов. Башашин потрапив у полон до білогвардійців, що займали готель Метрополь, в якому довелось п'ять днів просидіти в підвалі.

В 1918 році осередок заводу послав тов. Башашина на партійні курси, звідки його, як особливо енергійного товариша, командують на фронт. Працюючи помічником комісара полку, був у бою заручаний білогвардійцями разом з командиром полку».

Все тут вірно, за винятком повідомлення про смерть. Хоч і був порубаний, та вижив. Потім був ще комісаром трьох полків у 37-й Донській стрілецькій дивізії, комісаром Кавалерійського полку Окремої кавбригади 10-ї армії і комісаром 2-ї кавбригади 11-ї армії. Закінчив війну на посаді комісара Окремого наддивізіону РВР 1-ї Кінної армії.

Потім навчання і знову служба в Червоній армії...

Тепер от з молодими зустрічаюсь, розповідаю їм про революцію і її бійців...

Цього року на поля країни вийде нова потужна машина харківських тракторобудівників — трактор Т-150. В ас-резаті з ним кластиме в землю зерно сівалка СЗ-3,6, котру випускають Кіровоградські червонозорівці. Попит на нову сівалку величезний. Із червня 1971 року, коли освоєне її с-рійне виробництво, замовників відправлено близько 3 тисяч сівалок. А вже протягом першого кварталу нинішнього року їх треба виробити 2500.

Комсомольці-червонозорівці докладають чимало зусиль, аби часно і якісно виконати замовлення хліборобів.

З АЧИНАЛАСЯ нова зміна.

Гуготить чавун у вагранках.

Оте кількахвилинне стишення перезмін мліє, вивірюється клубками рожевої пари, злітає з ковшів вогненними бризками, падає додолу, мерехтить, вбираючись в сіру кожуру перегару, гасне. Конвейер ще не завантажено опокими, гуде, крутиться вхолосту. А підвішені до блоків відерні барила з палахким металом готові перехилитися, втопити білі язички в темні шпери форм. І руки, що чатують біля тих барил, затверділи, жили повипиливали, от-от виплеснуть білі веселки.

Округ конвейєра — клітчасті, сині, голубі сорочки. Аж ген в глибині цеху зачорніло щось... Капельох.

— Доброго дня, Володимире!

Ледь-ледь чути власний голос. Але формувальник його почув, кивнув:

— Доброго...

З-під капельюха видніється біляве волосся, тонкий ніс, вузькі губи, пасомки брів над очима. Все це ладно виглядає на некрупному обличчі. Але плечі, ті неширокі плечі, пальці рук, котрим більш подобало б тримати пензель, а не тягати важелі та опокі... Хіба то жарт виготовити за зміну сотні форм! І кожну не вбереш в десяток кілограмів. А Володя Беседа витер долоні об полу фартуха, осміється.

— Як живеш?

— Живу!

Ліворуч і праворуч біля пресів кремезні постаті Івана Куценка, Юрія Сніцаренка, Миколи Затьори...

Швидко промиваються форми, посипаються графітом.

Гуп, гуп, гуп.

Той конвейєр — наче вдовжена платівка.

І цех перестав гуркотіти, гупати, скреготати металевими щелепами. Мовби вітер завис на телефонних дротах, стрепенувся, впав до спілого колоска, закрутився доокруж нього, а той забринів, торкнув інший колос, і пішло... Задзвеніло, заграло живо, пролилося звуком вільно і широко.

Розплавлений метал горить

маками, віночками сокирок і волошок овиває опокі.

Бризки снують золотими зернами.

З-ЗА ДАЛЕКОГО поля вийшла Володимирова мати, сільська тітка Марія. Стоїть, як ще тоді...

— Ти ж куди, синку? Після одинадцятого класу та щоби прямо на завод...

НАРНС

Мовчить придорожнє жниво — не згойднеться. Біжить аж у блакитний обрій дорога.

— Далася ж тобі взнаки ота комсомольська півтука...

Голос мами не злий, добрий голос. Це вона так, для годиться, сварить сина.

Володимир дивиться на дорогу, колос мліє в руці, матір шкода. І нічого не каже, ні пари з уст, хоч душа криком кричить: та думка ж машини робити, польові машини, щоби вам, мамо, не так полегкість була...

І викидається хлопець металевий велет. А на ньому кнопок, як зір у небі. Батьків палець натискає одну — крилами замахала машина, ножами заскреготала, полум'ям дихнула... Мить, друга — тільки стерил од живих, на мамині пухи лягають рожеві калачі, книси, паланиці. Мати ледве встигає все те добро на столах розкладати. А батько вже й на буряковому полі хазяйнує. Натиснув зелену кнопку, і закрутилася машина. Готові голови цунру плывуть з конвейєра...

Дива, дива.

Біжить аж у блакитний обрій дорога.

В ЦЕХУ зчинилося диво: за десятки верст прийшла мати. Дивиться на вогненну круговерть, руки склала на грудях, з Володимира, сина свого, очей не зводить.

Палахотить метал.

Гупають преси.

У Марії — наче то сон. Аякже, Володька машину робить.

До матері підходить секретар комсомольської організації цеху Люся Дехтяренко, розкаже. І стара схилилася до дітяни, слухає.

І Володимирів односельчанин Іван Іванов, що нині теж в ливарному працює, оповідає тітці Марії...

Про що їхня розповідь?

Може, про те, як Володимир обрав комсомольським воєнкомом цеху, як він налагодив роботу серед молоді, як після щоденних нипотів і турбот щосуботи приходив у цех, ставав біля преса, поруч з Іваном, і формував цілу зміну...

— Весною минулого року нашу комсомольську організацію занесено в літопис трудових справ ЦК ЛКСМУ, — хвалиться Люся Дехтяренко, і далеко не дволично поглядає на Володимира.

Він багато зробив для цього.

Зробив все, що міг зробити.

А якось, зайшовши до заводського комітету комсомолу, просто приголомшив секретаря.

— Ти що? — встав той з-за столу. — Та в тебе ж природжений талант до комсомольської роботи... І не думай!

— Хочу формувати, — сказав твердо Беседа. — Там весь мій талант. Я вже й зміну підготував собі ось вона, Люся...

Згадується, ввижається Володимирів.

Ось секретар парторганізації розкаже про молодого комуніста. Про те говорить Іван Пантелеймонович, як вчили хлопця досвідчені формувальники Євген Яновлев та Григорій Галайко. Як в перші дні учень забував посипати форму графітом, а коли відиривав бундер з формувальною сумішшю, то й на голову сипалось... Розкаже Іван Пантелеймонович, як Володимир норму перевищує, як бригадиром його обрали...

А розплавлений метал горить маками.

Золотими зернами злітають бризки.

І тепло-тепло стає на серці матері.

Шипить, виривається стиснене повітря з шлангів, чорним рукавом сиплється формувальна суміш, дружно гупають преси.

З А ВІКНАМИ ніч. За вікнами ходять Діди Морози з Снігурками, гостинці розносять. Ото й не спиться Вадиків.

— Татку, ти обіцяв мені казку, — торсає Беседу старшого молодшого.

І Володимир бере на руки сина:

— Слухай... Я розкажу тобі казку про вогнярі...

Валерій ЮР'ЄВ.

Кіровоградський завод «Червона зірка».

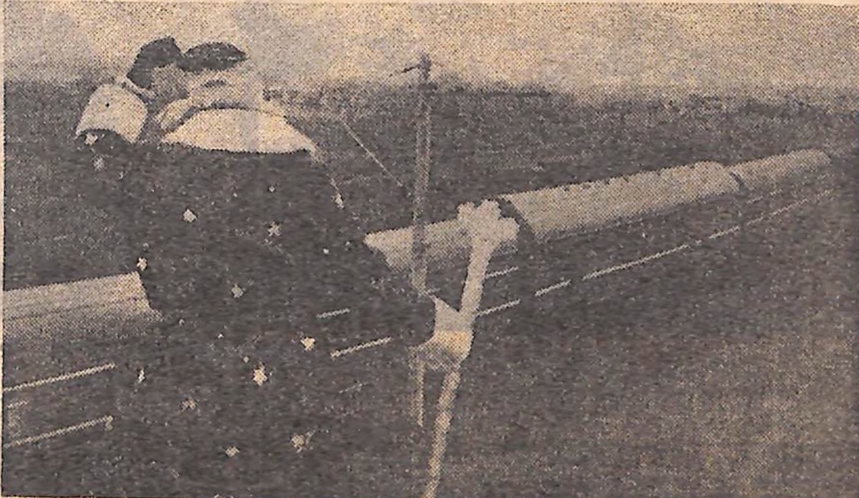
«ДОБРЕ» — ОЦІНКА ЕЛЕКТРОМОТОВИХ ТАЖНИКАМ

Позавчора на пероні пасажирського вокзалу станції Кіровоград нерівники партійних та радянських органів міста і області, залізничники та представники громадськості зустрічали... товарний поїзд. Це був перший состав, проведений із Знам'янки до Помічної електровозом. За день до того державна комісія прийняла до експлуатації з оцінкою «добре» електрифіковану ділянку залізничної Хирівна — Помічна протяжністю 133 кілометри.

На пероні відбувся мітинг, де виступили другий секретар обкому партії Д. П.

Максименко, нерухокий трестом «Облтрансбуд» Міністерства транспортного будівництва Є. Я. Левін, заступник начальника Одесько-Кишинівської залізничної, голова державної прийомної комісії Г. М. Воронін, голова виконкому Кіровоградської міської Ради депутатів трудящих Б. Г. Тонювий та інші.

Честь провести перший електропоїзд по новій ділянці випала екіпажу делегата XXIV з'їзду КПРС М. Л. Тищенко із Знам'янського локомотивного депо та екіпажу комуністичної праці Помічнійського локомотивного депо машиніста В. Т. Крохмалю.

Великих трудових успіхів побажав Дід Мороз знам'янським залізничникам в наступному році.

Віктор ГАНЮЦЬКИЙ.

Новорічне

Знов дружнє коло.

І — застольне слово.

Дзвін келихів,

Що летить малюнком,

І двері — настіж!

В хату, за поріг

Запрошуємо ширю

Новий рік.

Він починає свій

Нестримний біг,

З чихось

Стомлених повік,

З цієї миті.

Він несе з собою

Свій перший успіх

З цеху і забору.

ЯК ЗМІНИЛАСЬ

Святковий репортаж про зустріч нового 1972 року було опубліковано в пресі... північній тому. Курганські краєзнавці натрапили на нього, гортаючи підшивку однієї з перших в тутешніх краях комсомольських газет «Юнацьке життя». Поставили в куток ще не прохололу від останнього пострілу бою з колчаківцями гвинтівку і прилаштувавшись біля газової лампи-саморобки, хтось із героїчного покоління воєнкорів, що через скромність побажав лишити безіменним, запросив тоді своїх ровесників здійснити подорож в майбутнє, про яке мріяли, за яке бо-ролясь.

В тому даленому 1921 році мрійник-журналіст припра-

сив в думці нашу нлину. Яна за його думкою буде через півстоліття, ясиравми паперовими іграшками, солодощами, горіхами, соковитими апельсинами, рум'яними яблучками, саморобними свічками в саморобних підсвічниках. Щоправда, із свічками, як йому здалось, у нас повинні бути деякі недоречності, тому що «воми давно зникли з життя разом з релігійним туманом».

Автор репортажу доручав ветеранам великих років провести повнозвужну нараду, щоб винайти метод виготовлення електричних свічок для прикраси ялинки.

В зв'язку з цим хочеться розповісти про такий збіг обставин: нещодавно на Курганському механічному за-

ГОВОРІЛА якось мені дружина:

— І чого тебе, Марку, в сатирики понесло? Було б ти, скажімо, поетом-ліриком. Йшли б ми з тобою вулицею, слухали: «Он іде відомий поет Марк Райський!», «Моє шануваннячко вам, Марку Гаврілядовичу і вашій дружиниці!» А так, ідеш містом і чуєш: «О, знову Марко Пекельний зі своєю йде. Обов'язково до чогось причепиться».

Такі вже витрати спеціалізації. Але якщо мене запрошено сюди, то мушу щось сказати читачам газети у перший день Нового року. І нехай вибачають мені буркотливий тон — говоритиму я сьогодні про хороше.

З усіляким зустрічаєшся в житті. Ог, скажімо, є у нас категорія людей, які не

Усього БУВАЄ

НОВОРІЧНИЙ ТОСТ

МАРКА ПЕКЕЛЬНОГО

дотримують свого слова. Приклади? Будь ласка. У колгоспі «Зоря комунізму» Новоградського району працює бригадиром тракторної бригади В. І. Моторний. Пам'ятаю, як привселюдно на зустрічі з комсомольцями області Василь Іванович заявив, що доб'ється врожайності зернових цього року по 50 центнерів з гектара. Думаєте, дотримав слова? Де там! Взяв, та і зібрав по п'ятдесят п'ять.

Або, скажімо, Георгій Удовик, токарь заводу підйомно-транспортного обладнання міста Олександрії. Цей належить до непунктуальних людей. У всіх людей понеділок — це понеділок. А п'ятниця — то п'ятниця. А у Георгія не так, як у людей. У вас на календарі, яке сьогодні число? Перше січня. А у нього десь березень розпочався. Люди закінчили виробничий рік учора, а він — два місяці тому.

Є ще і такі, що недоброзичливо ставляться до ближнього. На заводі тракторних гідроагрегатів, що у Кіровограді, є контролери ВТК, є і начальники відділу. І що ви думаєте? 180 комсомольців заводу включились у змагання за право володіти особистим клеймом. Мело їм, бачите, чужого. Вже тридцять із них домоглись свого, останні обіцяють це зробити у наступному році. А коли всі отак? Що робитимуть контролери? І що взагалі буде? (Між нами кажучи, буде продукція відмінної якості і вийде на рівень кращих світових зразків).

Хочеться мені сказати і про майстрів на викрутаси. Жіночий перукар Ніна Горшкова з Олександрії один з них. І це довела на конкурсі молодих перукарів області. Такого накрутила на голові свого манекена, що судді їй одностайно присудили перше місце.

А дехто відверто робить кар'єру. Хор Кіровоградського заводу «Укрспільгосптехніка» з гарною назвою «Барвінок» (керує ним Олег Панасович Смолянський) у 1969 році став лауреатом обласної хорової декади. Ну й досить би. Так їм цього мало. Через рік став лауреатом республіканського конкурсу, а ще через рік йому присуджено високе звання народного. Це ж уміти потрібні! (В розумінні, уміти співати).

Міг би я говорити ще багато. Та скажу лише одне. В цей святковий день, день, коли розпочав свою ходу другий рік дев'ятої п'ятирічки, пропоную підняти келихи за тих, хто, як В. І. Моторний (не дотримує свого слова), за «непунктуальних», як Г. Удовик, за подібних до «Барвінка» «кар'єристів» і так далі і таке інше. І ще пропоную тост за те, щоб подібних «недоліків» у нас було якомога більше.

БУДУТЬ ЕЛЕКТРИ XX ВІКУ

Напередодні Нового року наш спеціальний кореспондент Дід Мороз зустрівся із працівниками Кіровоградського державного обласного українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького. Заслужені артистки УРСР Надія Семенівна ІГНАТЬЄВА та Світлана Андріївна МАРТИНОВА люб'язно погодились подарувати читачам «Молодого комунара» новорічне інтерв'ю.

— Шановні наші актриси, дозвольте поздоровити вас з Новим роком. Снажність, будь ласка, яка подія минулого року вам запам'яталася найбільше?

Н. С. ІГНАТЬЄВА:

— Восени я дізналась, що Світлані Андріївні Мартинівій та мені присвоєно почесні звання заслужених артисток УРСР. А напередодні свята завідувач відділом пропаганди і агітації обкому партії Олександр Костянтинович Піскунов вручив нам посвідчення та нагрудні знаки. Знати, що твою працю так високо цінують люди — це щастя для актора.

С. А. МАРТИНОВА:

— Воюєш здатись неоригінальною, але мені, чомусь, найприємніше згадувати ту ж саму подію.

— Снажність, будь ласка, про які ролі мрієте?

С. А. МАРТИНОВА:

— Мені дуже подобається антична драматургія. В грецьких трагедіях, напри-

клад, відчувається писок напруження боротьби добра і зла. Тут можна передати найвищі емоції людських почуттів. Дуже хочу зіграти одну з таких ролей: Антигону, Електри чи Медею.

Н. С. ІГНАТЬЄВА:

— Хочу створити правдиву роль сучасної жінки, героїні нашого славного сьогодення. Мріється образ складний, глибоко насичений драматизмом. І взагалі, я дуже люблю грати у п'єсах про сучасників.

— Снажність, будь ласка, що ви хочете зробити найближчим часом?

С. А. МАРТИНОВА:

— Побажати щастя у новому році нашим глядачам та читачам газети «Молодий комунар».

Сімо-посімо і вас, любі актриси. Хай життя проросте новими чудовими ролями, а пишениця — чистими творчими успіхами.

Побував Дід Мороз на будівельному майданчику Кіровоградського чавуноливарного заводу, який вступить в дію в 1972 році.

І. РОЗМОВА ПЕРЕД ДОРОГОЮ

...Вчитель підводиться з-за столу, запитує:

— То хто, яку професію обирає?

І погляд його враз падає на Дмитра.

Хлопець дещо бентежиться, а потім:

— Я, як і мої батьки, Я хліборобом буду.

Через кілька хвилин вчитель ставить ще одне запитання:

— На кого ти хочеш бути схожим? Кому ти заздрити?

— Гагаріну.

— Маніті.

— Космодем'янській.

— Будівникам Краснопольської ГЕС.

Тоді Дмитро...

— Я по доброму зазавидую людям, які ніколи не думають про славу, а йдуть на подвиг заради інших...

2. «ПОВЕРНУСЬ ДО НАШОГО ПОЛЯ...»

З першого погляду був ніби суворий і мовчазний. В глибині очей застигла туга. А як підійшли до нього товариші, одразу повеселішав. З дівчатами говорив широким, з хлопцями жартував.

— Дивіться тут мені, залицянки наречених і нам...

А потім він сидів поруч з іншими призванками за великим столом, покритим червоним оксамитом. Про нього з майбутніх воїнів одностайно говорили теплі слова похвали. І про Дмитра теж. Бо це він, Дмитро Стефанов, закінчив випускники Паліївської школи здобути механізаторську професію і першим поступив в Онківське профтехучилище. Далі — він кращий нурсант, потім — зразковий

транторист в колгоспі імені Щорса. У військово-спортивному таборі перед призовом в армію про нього чули теж втішні слова:

— Знає техніку, спортсмен-розрядник, вміє зорієнтуватись в складному становищі.

І ось вже тут, в сільському клубі, механізатори колгоспу Микола Білоус та Володимир Груша не без гордості відзначають:

ВІН ЖИТИМЕ В СІМДЕСЯТ ДРУГОМУ І ЗАВЖДИ

— Митько — в бригаді всім товариш. А в армії така людина ще цінніша.

Він отримує подарунок і наже у відповідь своїм одностайним:

— Спасибі! Я неодмінно повернусь до нашого поля...

А там далеко од нашої Паліївщини ми думатимемо про тишу ланів...

3. КРОК У ВІЧНІСТЬ

Пише додому лист і ділиться радістю: «Тепер я справжній солдат — яляту дав на вірність народу нашому». І друзям: «Ото добре, що я знався з технікою, кидав далеко гранату і прудко

бігав. Для воїна — це справжній скарб...»

А у військовій частині його помітили не одразу. На комсомольських зборах виступав рідко. Серед витівників його теж не було. Рядовий Дмитро Стефанов чітко виконував накази командирів, був хорошим спортсменом, завжди прагнув допомогти товаришу, якщо цього вимагали обставини. Йому часом назали: «Ти маєш до-

людей. Ось уже покладений ланкайдалі від палаючого вогнища останній пакет. П'ятеро солдатів несуть дрібні речі. А Дмитро веде поруч себе товариша, якого тільки-но виніс з вогню, врятував його, ризикуючи своїм життям.

— Все! — полегшено наже старшина, обтираючи спідніле й закурене обличчя.

І раптом поруч голос Дмитра:

— А котельня. Там же в будь-яку мить може статись вибух. І тоді все полетить в безвість.

Солдати замешкали: як врятувати котли?

А в нього на роздуми була одна мить: вилив на себе відро з водою і зник у полум'ї.

Через кілька хвилин всі довідались, що Дмитро Стефанов таки пройшов до розпечених котлів, де вже теж сягало полум'я. Він зумів пустити воду, затопив котли, і цим самим усунув небезпеку. Полум'я згасло. Але за пеленою давного диму не можна було побачити солдата-рятівника...

...Тепер усі знають: рядовий Дмитро Стефанов йшов на подвиг не заради слави. Але вона знайшла його. Указом Президії Верховної Ради СРСР його посмертно нагороджено орденом Червоної Зірки. І солдати, з якими разом ніс нелегку службу воїн з нашого степового краю, сьогодні заходять в лєнінський кімнату і віддають почесні двом своїм побратимам — Героєм Радянського Союзу Г. Петрову і рядовому Д. Стефанову. Вони віднині відрізняються для наслідування. Бо вони зробили крок у безсмертя.

І ти живий, Дмитро. Ти — серед нас...

М. ШЕВЧУК.

с. Паліївка
Маловісківського району.

...Вночі всі були підняті по тривозі:

— Пожежа!

Воїни мчали до палаючого будинку. І невдовзі звідти виносили цінності, рятували

ЯЛИНКА ЗА ПІВСТОЛІТТЯ?

воді і дійсно відбулась нарада. Обговорювалось питання про налагодження масового виробництва новорічних свічок. На підприємстві було вирішено розгорнути похід бережливості і з економічних матеріалів організувати випуск гірлянд з електричними світильниками, виготовленими у формі свічок.

«Хлопці і дівчата сімдесятих років, — лише далі червоний репортер, — будуть мати чудове здоров'я і міцність юного гнучкого тіла. У дівчат будуть пишні довгі коси, якими вони красиво прикрасять голови, тому що у них з'явиться час на відпочинок і догляд за собою».

Якось я познайомився з найденним краєзнавчим ре-

портажем слюсаря Курганського приладобудівного заводу Алевтину Меншикову і попросив її прокоментувати ці рядки. Замість відповіді вона показала мені талон із заводської перукарні: «Ваша черга до майстра по жіночих зачісках в шість годин 15 хвилин, кірсьло номер чотири». Коментарі, дійсно, виявились зайвими.

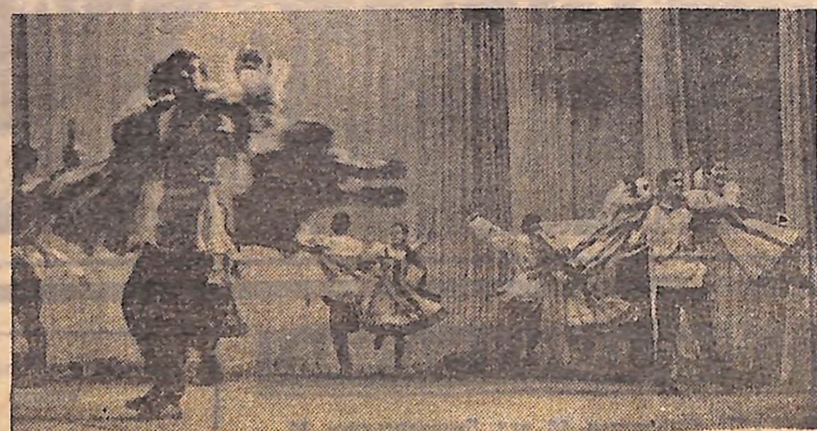
Після закінчення зміни приладобудівники одержують на своєму підприємстві цілий комплекс послуг перед тим, як піти на заняття до вечірнього інституту чи технікуму, в концертний зал чи на спортивний майданчик.

«Молодь буде любити сміх, життя і хмуритиметься ли-

ше тоді, — закінчує автор свою розповідь, — коли з'явиться необхідність ставати до боротьби з чимось таким, що заважає рухатись до мети. Але хмуритись вона буде не тому, що боротьба виявиться їй не до душі, а щоб краще зосередитись. Особливо важке випробування випаде на долю тих, хто буде вивчати Всесвіт. Яким було б життя без боротьби, без подолання перешкод, без пошуків?»

Він, цей романтик із 1921 року, щедро обдарував наших сучасників радіощами життя, віднявши у них лиш одне — право на пасивність, на спокій.

Н. СТЯЖКІН,
м. Курган.

Вакружляла стрімко карусель. Так і називається російський танок — «Карусель», який виконують учасники самодіяльного народного ансамблю танцю «Колос» Палацу культури імені Жовтня заводу «Червона зірка».

Фото В. ЛОГВИНА.

З НАГОРОДОЮ, ДРУЗІ НАШОЇ ГАЗЕТИ!

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ НА КРАЩОГО РОЗПОВСЮДЖУВАЧА ГАЗЕТИ

Читачі пам'ятають, що обком ЛКСМУ та редакція «Молодого комунара» оголосили конкурс на кращого розповсюджувача і кращу комсомольську організацію по пропаганді і розповсюдженню обласної молодіжної газети.

Напередодні Нового року підбито підсумки конкурсу.

Кращим розповсюджувачем визнано Марію БЕЛЕХОВУ, секретаря комітету комсомолу Олександрійського медичного училища, яка розповсюдила 453 екземпляри «Молодого комунара». Вона нагороджується транзисторним радіоприймачем.

Кращою комсомольською організацією визнано комсомольську ОРГАНІЗАЦІЮ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» (секретар комітету комсомолу Микола Складанченко).

Її нагороджено кінокамерою. Газета поздоровляє своїх друзів з нагородами і бажає в новому році великих трудових успіхів!

Роздуми Діда Мороза

Учора дівчата Кіровограда одержали новорічний подарунок від колективу Кіровоградського державного обласного музично-драматичного театру імені М. П. Кропивницького. В переддень свята діти подивилися прем'єру п'єси В. Войтенка та Г. Макаренка «Син Тарасанського полку». Це розповідь про героїчні роки громадянської війни, про подвиг хороброго хлопця Василя.

Зараз Дід Мороз ламає голову, як цей подарунок запакувати в целофановий кульок.

На площі імені Кірова міста Кіровограда Дід Мороз зустрівся з юним громадянином Едуардом Рожковим.

В ролі Діда Мороза був Петро Чорноморченко, Супроводжували його водії Анатолій Плюшко та Володимир Макаровський.

Фото: В. КОВПАКА.

БІЛІ СНІЖИНКИ КОНВАЛІЙ

Яких тільки чудес не буває в чарівну новорічну пору! Ми певні, що здійсняться наші побажання, загадані в новорічну ніч. Інколи ладні повірити навіть в існування Діда Мороза та Снігуроньки. А чудеса трапляються несподівано.

На початку січня минулого, 1971 року, блукаючи в кримському лісі, я побачив раптом... білі конвалії-галанти! Навіть для Криму вони вирости зарані. Але якщо чудо сталося на початку року, то чому воно не може повторитись і наприкінці? Скориставшись відлигою, в знайомому місці лісу розгріб на-

щодавно опале листя і обережно накопав корінців з гострими стержнями бруньок. А на ранок приніс в конструкторське бюро вазони і поставив їх на вікно. Через декілька днів над ґрунтом з'явилися зелені списи.

Невже не розквітнуть? — Турбувався я, адже цвіте далеко не кожна брунька конвалії.

Хоч білосніжне листя розкривалося прямо на очах, та квітів все не було. Я вже втратив надію і більше не підходив до вазонів. А одного дня пролунав чийсь схвальований голос:

— Конвалії! У нас цвітуть конвалії!

Всі підігли до вікна. І дійсно, під зеленим широким листом білили ніжні пахучі дзвіночки. Здавалось, крізь товщу зимових хмар прорвалось яскраве травневе сонце і викинуло посмішки на обличчя друзів.

Виявляється, під Новий рік і весну в гості можна запросити, — позиртував хтось.

М. НОЖНОВ,
старший інженер-конструктор головного спеціалізованого конструкторського бюро.

Фото автора,
м. Кіровоград.

ДАРУЮ ВЕСНУ

Минулий рік приніс мені перший успіх. Мої роботи були на республіканській виставці дитячого малюнка і відзначені призом.

Малюю я з дитинства, з того часу, як себе пам'ятаю. До школи любила зображувати на папері пори року — зиму, весну, літо. Потім почала віддавати малювальний гурток при Палаці піонерів. А позаминулого року мене прийняли до художньої школи.

Всі уроки тут — композиція, малюнок, скульптура, кераміка, історія мистецтва, — надзвичайно цікаві. Наш учитель Михайло Володимирович Надєждин приділяє нам багато уваги, вимагає, щоб ми від занять взяли якомога більше для себе.

Звичайно, буває важкувато. Але намагаюсь, щоб і в школі і у художній школі у мене були лише «четвірки» і «п'ятірки».

Відвідую заняття разом із своїми подружками — Світланою Тарасовою і Людою Салозою. Всі троє вирішили по закінченні школи поступати на керамічне відділення художнього училища.

А сьогодні — свято. Свято, яке я дуже люблю. В цей день я хочу подарувати газеті «Молодий комунар» і її читачам свою ліногравюру «Оленка». Думаю, Дід Мороз не образиться, що на гравюрі зображена не зима. Адже краплина весняного настрою не тільки не зіпсує, а й прикрасить будь-яке свято. Оленка — мій улюблений названий герой.

Тоня ПОРКУЯН,

учениця 2-го класу Кіровоградської художньої школи.

Валерія ЮР'ЄВ

БЛАГОВІСТ

Радуйся,
ниво,
умита дощами осінніми,
Радуйся,
зерня,
напоєне теплими росами,
Радуйся,
саде,
засвічений зорями сніжними,
Радуйся,
хато,
білена матір'ю вдосвіта,
Радуйся, вітре,
овитий зеленою хвоею,
Радуйся,
сонце,
що в небо скотилось по райдузі,
Радуйся,
часе,
що мені не лишив супокою,
Року Новому
радується,
радується,
радується!

Сійся-родися так, щоб аж
спулося віття,
Жайвора піснею сплинь із
небесної висі,
Рутою-м'ятою, доброю думою
в літі

Сійся-родися,
Сійся-родися!
Хай в кожну хату,
В кожну щасливу родину
Білі лелеки з крилець олустять
дитину,
Хай над степами,
гей над степами розлогими,
День хлібодаря велично йде
з перемогами!

В шахті,
в польоті,
на фермі,
на ниві —

Будьмо здорові,
Будьмо щасливі!
Радуйся,
люде,
кожному кроку новому,
Радуйся,
земле,
маємо прапора Лєпінна,
Квітни і радуйся, наша яліно
зелена,
Радуйся, доле, юнь — у вінку
золотому!

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ПОНЕДІЛОК, 3 СІЧНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 —
Новини. (М). 9.45 — Кольо-
рове телебачення. «Ми раді
зимовій-зимі». (М). 10.10 —
«У світі тварин». (М). 11.20 —
Опера В. Рубіна «Три
товстуні». (М). 12.25 —
Телевісті. (К). 17.00 — «Час,
вперед». (Одеса). 17.30 —
Телевісті. (К). 17.50 —
«Клуб юних олімпійців».
(Воршилоград). 18.30 —
Бесіда лікаря. (К). 18.40 —
«Віда понеділка до поне-
ділка». (К). 18.50 — Фести-
валь мистецтва «Російська
зима». Балет на музику
П. І. Чайковського. «Снігу-
ронька». (М). 21.30 — Про-

грама «Час». (М). 22.00 —
Прем'єра художнього теле-
фільму «Дюпен втручає-
ться». 1 серія. (М). 22.35 —
Фільм-концерт. (К). 23.00 —
Телевісті. (К).

ВІВТОРОК, 4 СІЧНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 —
Новини. (М). 9.40 — Для
дітей кольорове телебачен-
ня. «Виставка Буратіно».
(М). 10.10 — В дні шкіль-
них канікул. «Чотири тан-
кети і собака». Художній
телефільм. 1 та 2 серії. (М).
12.00 — Кольорове телеба-
чення. «Клуб кіноподоро-
жей». (М). 13.00 — Народ-
ний телеуніверситет. (М).
13.45 — Телевісті. (К).
13.55 — Для дітей. «Горіхо-
вий прутин». Лялькова ви-
става. (Дніпропетровськ).
16.50 — Українське кольо-
рове телебачення. На допо-
могу школі. 1. Кочерга
«Ярослав Мудрий». 17.30 —
Телевісті. (К). 17.50 — Те-
лефільм. (Кіровоград). 18.00 —
Хроніка тижня. (Кірово-
град). 18.10 — Кольорове

телебачення. Мультфільми.
(М). 18.30 — Для дітей.
«Сонечко». (К). 19.15 — Ло-
нінський університет міля-
нон. (М). 19.45 — Кольо-
рове телебачення «Король
олень». (М). 21.00 — Про-
грама «Час». (М). 21.30 —
Прем'єра художнього теле-
фільму «Дюпен втручає-
ться». 2 серія. (М). 22.00 —
Екран молодих. «За стари-
ми адресами». (Одеса). 22.30 —
Естрадний концерт.
(Львів). 23.00 — Телевісті.
(К).

Про можливі зміни в
програмі нас повідомлять
диктори радіо і телеба-
чення.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу ком-
сомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, від-
ділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.